

Comitetul de Redacție:

Ion Kalinderu
 P. Gârboviceanu
 G. Coșbuc
 General P. V. Năsturel
 G. Adameșcu
 I. Gtescu
 P. Dulfu
 V. S. Moga
 N. Nicolaescu
 Gr. Teodossiu
 Conșt. C. Pop.-Tașcă.

Văzând că cu toate repetatele noastre avise, un mare număr de abonați, comandamente militare, primării, etc., nu ne-au trimis micul cost al abonamentului, deși suntem în a 8-a lună din anul al 8-lea, iar unii abonați deși ne datorează pe 2 și 3 ani, totuși n'au răspuns rugăciunii noastre, ne-am văzut din nou siliți a face sacrificiul de a trimite chitanțele spre a fi încasate prin oficiile poștale.

Rugăm dar pe D-nii abonați să achite chitanțele ce le prezintă factorii, sau să dea banii când sunt avizați, de oarece cheltuelile acestui soi de încasare reduce abonamentul la 4 lei, iar dacă chitanțele sunt refuzate, atunci cheltuelile de înapoiere și de retrimetere sunt atât de grele, încât aproape egalează costul abonamentului. Nădăjduim că D-nii abonați vor ține socoteală de sacrificiile ce facem, și nu ne vor pricinui neplăceri și pagubă, ei își vor achita datoriile.

Abonații cari ar fi plătit abonamentul vreunei persoane în numele nostru, sunt rugați a nota pe dosul chitanței numele persoanei căreia a plătit și data când au făcut plata; aceasta pentru ca noi să putem cere banii dela acele persoane; celor ce datorează pe mai mulți ani și nu achită măcar unul, li se va suprima imediat trimiterea revistei.

ADMINISTRAȚIUNEA.

Cărțile apărute în Editura Societății «Steaua» sunt: No. 1. *Din Țara Basarabilor*, de G. Coșbuc; No. 2. *Foloasele învățăturii*, de P. Dulfu; No. 3. *Minunea vieții și cheia lumii*, de Th. D. Speranția; No. 4. *Grădina de lezume*, de Ioan Hășeganu; No. 5. *Medicul poporului*, de Dr. I. Felix; No. 6. *Avem cu ce să ne mândrim*, de T. Dușescu-Duțu; No. 7. *Medicul poporului*, de Dr. I. Felix; No. 8. *Biserica Ortodoxă Română*, de I. Mihălcescu și Victor Puiu; No. 9. *Ștefan cel Mare*, de Alex. Lăpădatu; No. 10. *Ce se poate învăța dela un drum lung*, de Dr. I. Simeonescu.

Prețul unui exemplar e 15 bani. Vanzătorilor se dă cu 10 bani exemplarul. Tablourile apărute în Editura Societății «Steaua» sunt: *Ștefan cel Mare și Majestatea Sa Regele*.

Prețul unui exemplar e 40 bani. Vanzătorilor se dă cu 30 bani exemplarul. Orice comandă pentru publicațiunile Societății, se va adresa d-lui I. St. Rasidescu, administratorul publicațiunilor, la Institutul de Arte Grafice Carol Göbl, Str. Doamnei No. 16, București, unde se află depozitul general.

NB. — **Fiecare membru al Societății „Steaua”, care și-a plătit cotizațiunea cu începerea anului 1905, primește anual 6 publicațiuni ale Societății, începând cu No. 10.**

ALBINA

REVISTĂ ENCICLOPEDICĂ POPULARĂ

Abonamentul în țară pe an Lei 5 | Abonamentul în străin. pe an lei 8
 , , , 6 luni 3 | Un număr 15 bani
 Pentru anunțuri 1 leu linia. Mica publicitate, 5 bani cuvântul.
 Manuscrisurile nepublicate se ard.

SUMARUL :

V. Munteanu. Dumnezeu ne vrea binele iar nu răul.—Radu, Guvernul și administrația în Maroc.—N. Rădulescu-Niger. Coasa (poezie).—Dobro Rădulescu. Apărarea vîilor de brumă.—V. S. Moza. Stărpirea goarecilor de câmp.—Mihail Bonjug. Creșterea viermilor de mătase.—Sofia Nădejde, Mila Regelui sau Ilie Pribeagul (piesă în 8 acte).—Asistent, 10 Maiu în com. Bălăgoeni, Ilfov.—Bibliografii.—G. Manolescu, Din literatura populară.—Licitajuni.—Poșta administrației.

Din lume: O maimuță doctor.—Un cerșetor milionar.

Sfaturi: Meșteșugul de a mulge vacile.

Ilustrațiunile: O vedere din regiunea șesului și a dealurilor (Dobrogea).—Orașul Tokio, capitala Japoniei.—O societate de petrecere în com. Hălăucești (Roman).—Un flăcău din jud. Roman.—Gândacii de mătase.

Dumnezeu ne vrea binele iar nu răul.

Românului nostru și în deosebi plugarului, când i se întâmplă vre-o nenorocire, îi moare o vită, nu i se fac bucatele, intră boala s'au chiar moartea în casa sa, cu un cuvânt, când nu-i merg lucrurile după plac, în totdeauna pune vina pe Dumnezeu, zicând: «așa a vrut Dumnezeu», «așa a fost să fie» și că «înaintea lui Dumnezeu nu te poți pune». Acestea îi sunt mângâierile în zilele grele.

El încă n'a ajuns, și încă va trece mult timp până va ajunge la convingerea, că pricina sărăciei lui și a vitelor lui se datoresc numai relei lui chiverniseli. Nimenea altul nu-i de vină, dacă el nu seamănă și nu muncește bine și la timp bucatele. Apoi dacă el consumă tot, ba une ori și mai mult decât adună, făcând datorii, adică dacă nu știe să păstreze, iarăși el este de vină. Un an de secetă e de ajuns pentru a-l răpune de nu se poate ridica mai mulți ani de-a rândul.

S'a observat un lucru, că în cei mai îmbelșugați ani, între

țărani noștri plugari, deși nu așa de mulți, dar foarte mulți sunt de n'o duc de loc mai bine ca în anul acesta de lipsă, și aceasta numai din cauza lipsei de prevedere și economie. «Dumnezeu dă, dar nu bagă și în sân.»

Sărăcia vine foarte repede, dar foarte cu greu te poți scăpa de ea. Ca să nu fim nevoiți a face cunoștință cu acest oaspe urgisit, trebuie să ne păzim din timp ca să nu-i cădem în ghioră, de care nu vom putea scăpa, numai dacă ne vom face datoria de adevărați plugari, muncindu-ne holdele la timp și bine, îngrijind vitele noastre fără de cari un plug nu ar putea exista, să fim păstrători, fără care însușire hărnicia nu face două parale, să fim prevăzători, adică la timpul cu prisos să ne gândim și nici odată să nu scăpăm din vedere timpuri grele ca anul prin care am trecut, puind o parte din prisosul nostru la o parte.

Foarte adese ori să aude printre țărani plugari plângeri că dările către stat sunt grele și că din cauza lor stau pe loc și nu pot înainta. Această părere, ca și multe altele, e foarte greșită și aceia ce-o susțin, nici pe departe nu sunt în deplină cunoștință de cauză.

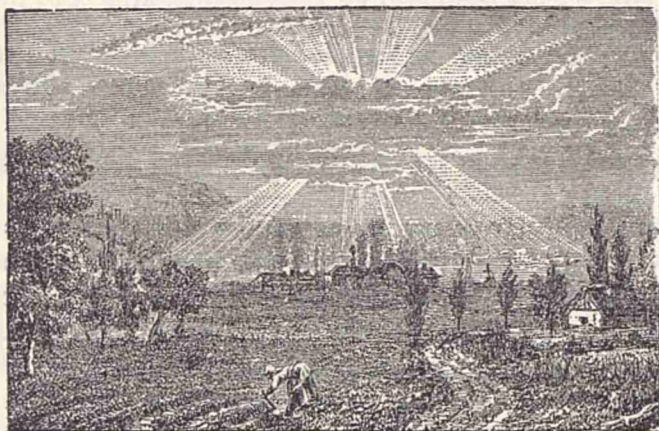
Din câte dări are plugarul nostru, darea către stat este cea mai ușoară dintre toate. Din cauza ei ar putea plugarul nostru înainta cât de repede. Sunt însă alte dări cari nu numai îl țin locului, dar îl dau îndărăt și cari de multe ori îl silesc să facă datorii, acestea sunt poștele măestrite. Acest soi de dări nu le încasează perceptorul, ci de când plugarul nostru s'a lepădat de portul național lucrat în casa sa, mult mai trainic și mai frumos, le duce și le pune singur în mâna străinului negustor pentru niște lepădături de cârpe din străinătate.

Nepăsarea sau lenea foarte adesea ne mănâncă sume însemnate pe cari nici nu le băgăm în seamă. Câte zile de iarnă nu pierde plugarul prin cârciume. Aci unii scociorăsc paraua de unde se găsește, punându-se la băutura și la jocul de cărți. Acestea toate le face plugarul nostru fără ca să se gândească că timpul este bani și odată pierdut, nu mai revine. El crede că timpul de iarnă nu poate fi altfel folosit decât numai cum el să pricepe.

În telul acesta pricepe Românul plugar din România a folosi timpul de iarnă, afară de prea puține excepțiuni unde exemplele vii sunt mai bine pronunțate ca d. e. pe Dome-

niile Coroanei și prea puțini particulari cu tragere de inimă către țaranul nostru plugar.

Românul ardelean împământenit în Dobrogea, dela care să așteptă o plugărie mai pricepută, venit în Dobrogea a învățat plugăria dela Turci și Tătari. El a lăsat agricultura rațională acasă. Acolo prășia porumbul uneori și de câte trei ori, fiindcă aveă puțin; iar aici nu-l prășește nici măcar odată, dându-i numai cu rarița, fiindcă are prea mult și nu-l dovedește. Dincolo toate păioasele, pe lângă că primăvara le pliveă de burueni, le seceră numai cu mâna, le adună și legă în snopi la timp și cu mare îngrijire, fiindcă aveă puține; iar aici le cosește, adunându le purcoaie, și pe timpul adunatului și căratului, jumătate le risipesc pe loc și pe drum. Iată dar sărăcia din nepricepere.

O vedere din regiunea șesului și a dealurilor (Dobrogea).

Sărăcia din nepricepere, sau mai bine zis lenea, este și risipa de gunoi. De plugarul născut și crescut aici în România, unde nici odată nu s'a pus nici un preț pe gunoi, nu e mare mirare; când te gândești însă la ardeleanul venit în Dobrogea; care din propria-i experiență știe bine și cunoaște valoarea gunoiului bine preparat și bine întrebuințat, nu știi ce să mai zici. Acolo și-a gunoit locul, iar aici gunoiul îl scoate la marginea satului, fiindcă aici așa a fost obiceiul și mai nainte. Dacă undeva în România pământul are nevoie de gunoi, nicăiri nu se simte așa tare ca pe dealurile din Dobrogea, unde prin arăturile superficiale și spălarea

locului prin ploi torențiale, solul pe unele locuri abia mai e de 2—3 degete.

Dobrogeanul din Ardeal, acolo țineă vite puține dar erau bune, în cari putea avea nădejde și în târg și la muncă, astăzi în Dobrogea, unde are 50—100 pogoane, ține o cireadă de răutăți, fără nici o putere și fără nici un preț. În Ardeal cumpără 2 boi slabi și toată vara muncia cu ei, iar toamna îi vindea câștigând 60—70 lei, adică cumpără alții mai slabi și cu banii ce-i mai rămâneă mai plăteă vre-o belea, fiindcă acolo avea mai multe decât aici în România. Aici în Dobrogea nu mai vrea așa. Cumpără vite grase frumoase, scumpe, iar când le vinde el, dacă mai ajung zile să meargă la târg, le vinde pe prețuri aproape de nimic, fiindcă nu caută de ele, așa că când vinde 4 boi, pe prețul lor abia poate cumpără 2.

Așa plugărie pricepe plugarul nostru. El, singurul izvor de câștig ține numai cerealele de cari încă își bate joc, nu le cultivează cum trebuie. În asemenea împrejurări, bine înțeles că sărăcia mereu îi dă târcoale și caută prilejul de a putea răzbi în casă, de unde apoi cam cu greu se poate scoate.

Dacă plugarul nostru își va face datoria întru toate, lucrându-și pământul bine și la timp, ținând vite bune și de preț și păstrând din prisosuri pentru timpuri grele, nici odată nu i se va întâmpla ca să învinovățească pe Dumnezeuul acela care l'a făcut stăpânitorul pământului și regele tuturilor vietăților, dându-i în același timp voie liberă și înțelegeri ca să poată deosebi răul de bine și binele de rău.

V. Munteanu.

Administr. Moștel Peștera.

O *maimuță doctor*. — Cardinalul Saldiani, în urma unei unflături la gât, eră aproape să moară. Servitorii din casă, cari credeau că e pe moarte, începură să-l jefuiască. Atunci o maimuță, ce se află în odaie, luă pălăria cardinalului, o puse pe cap și începură să gonească pe hoți. Imprejurarea aceasta făcându-se întreg corpul, unflătura din gât, care era pricinuită de o rană, i se sparse și după câteva zile în urmă cardinalul se vindecă.

Guvernul și administrația în Maroc.

S puneam într'un număr trecut că o călătorie prin Maroc este lucru primejdios.

Nu se poate să fie siguranță pentru strein, acolo unde nu e siguranță pentru locuitorul țării. Pe când în țările civilizate, o răscoală e lucru foarte rău și se consideră ca o adevărată nenorocire, în Maroc se poate zice că este în orice minut răscoală undeva în țară și că războiul civil e permanent.

* * *

Dușmănia între cele două neamuri, Berberii și Arabii, ține de sute de ani. Berberii trăiesc și azi în sate strânse la un loc, par'că gata totdeauna pentru a se împotrivi stăpânirii.

Și se împotrivesc destul de des.

Sunt doi ani decând s'a ivit un răzvrătitor numit *Bu-Hamara*, care a început să facă pe față războiu, a trimis vorba Sultanului că o să-l dea jos de pe tron, s'a făcut stăpân pe unele sate și orașele și a numit chiar câte un caid. Frumos e că celălalt caid — al guvernului — sta acasă și arată celui nou cum trebuie să facă mai bine administrația orașului.

În potriva lui a pornit guvernul țării oaste, a poruncit să fie prins, dar nu l-a prins nici azi. Nu l-a prins pe el, dar în schimb fiecare comandant de ceată de soldați — ca să nu vie cu mâna goală — aduce câte două trei capete, zicând că sunt ale răzvrătiților (Dumnezeu știe) și acelea erau atrărnate pe zidurile cetății din capitala Marocului cu înștiințarea scrisă că «așa pățesc cei ce se scoală contra stăpânirii».

Aceste răscoale sunt o adevărată nenorocire pentru satele liniștite așezate aproape de cele nesupuse, căci în ele poposesc cetele de soldați așteptând momentul când trebuie să se lupte cu răzvrătiții. Și așteptând, cer de mâncare ... și așteptarea se tot lungeste. Și nu e de mirare. Ce să ceară cineva dela soldații aceștia cari se strâng când este o nevoie, cari pe drum fug din rânduri și trec în rândurile vrăjmașilor ori formează cete cari stau la drumul mare și atacă caravanele.

Sultanul actual, care se numește *Mulay-Abd-El-Aziz*, se arată doritor de a îmbunătăți starea țării sale. El a avut prilej să cunoască de aproape câțiva Europeni, mai ales Englezi, cari i-au arătat cum merg lucrurile în statele civilizate. Această dorință însă nu e de loc bine privită în țară și dușmanii stăpânirii răspândesc vorba că a vândut țara Englezilor și că el s'a făcut creștin.

Nu poate fi vorba de o schimbare repede, căci obiceiurile sunt vechi și puternice; mai ales că prestigiul cel mare al Sultanului vine din credința că el a primit dela Mahomed, din generație în generație, darul de a bine cuvânta. Nu e

destul ca un sultan să fie învingător în războaie, dar trebuie ca această credință a poporului să nu scază, căci dacă poporul ar crede într'o zi că Profetul și-a luat puterea din mâna Sultanului, îndată l-ar părăsi și ș'ar duce după altul.

De aceea Sultanul se ocupă mult cu trebile religioase. În fiecare Vineri se duce cu mare pompă la moschee și prezidează sărbătorile religioase cele mari.

Aceste sărbători sunt trei. Cea mai însemnată se chiamă *Aid-Ed-Chebîr*, pe care Turcii o numesc *Curban-Bairam*. Ea ține șapte zile.

Fiecare familie trebuie să înjunghie cel puțin un berbec. De aceea câteva zile înainte se fac mari târguri de berbeci. Ne spune călătorul francez pe care l-am pomenit că numai în orașul Fez, în anul când eră el acolo, s'au tăiat 50.000 de berbeci.

Serbarea se face afară din oraș și Sultanul însuși înjunghie un berbec. Este obiceiul ca acest berbec să fie luat îndată de un servitor anume însărcinat, care — călare pe un catâr — aleargă în oraș. Dacă ajunge acolo (într'un anumit punct) înainte de a și fi dat berbecul sufletul, se crede că anul va fi norocos; altfel se zice că va fi rău.

* * *

Am văzut că Sultanul este stăpânul desăvârșit al țării. El guvernează prin oamenii lui. Aceștia alcătuiesc o mică societate, un mic sfat care a moștenit, din generație în generație, dreptul de a fi întrebuințat în serviciul sultanului. Acest mic sfat se numește *Makzen*.

Din aceștia se iau toți funcționarii dela curte, toți ofițerii și soldații corpului de gardă al Sultanului, toți guvernatorii mari și mici de prin provincii. Din aceștia se aleg miniștrii și înalții demnitari ai statului.

Astăzi, guvernul are în frunte un *mare vizir*, care este ministru de interne și secretarul Sultanului. Lângă el stau: *ministrul mărilor* (externe); *plătitorul* (ministru de războiu, numit așa fiindcă plătește leafa trupelor) și *ministrul de finanțe*. Aceștia alcătuiesc consiliul împreună cu *ministrul reclamațiilor*.

Acești miniștrii sunt plătiți cu niște lefi de nimic; ba afară de marele vizir, ceilalți nu primeau până în anii din urmă decât haine de trei ori pe an.

Cu toate acestea, călătorii cari au fost pe acolo, și au fost primiți de miniștri, spun că în casa lor este un lux așa de mare în cât te gândești cu groază la despuierea ce trebuie să exercite acești funcționari.

Se zice că Sultanul de azi încearcă să schimbe aceste deprinderi urite, dar se pare că nu prea are sorți de izbândă.

* * *

Acum statele europene cari au interese în Maroc se ocupă de situația lui interioară. Francezii și Englezii s'au învoit ca să ajute pe Sultan în introducerea câtorva reforme. Nu putem ști dacă lucrul acesta se va petrece cu pace ori se va produce neînțelegeri și încurcături. Viitorul va arăta.

Radu.

COASA

Ea nu e sabie, firește,
Și are, vezi, tăișul ei...
De-o pui spre soare, strălucește;
O dai de piatră, dă scânteii...

Când mă apropii de fâneață,
E semn de moarte 'n mâna mea:
Miimi de flori, un câmp de viață,
Le ia flori, cătând la ea.

Miimi de fire se vor duce,
Din fața soarelui, la fel:
El va zorî să le usuce
Și 'n viață le-a ținut tot el!

Incep s'o port, și, pale-pale
Le culc, de par'că 's brazde 'n șir;
Las între ele strâmtă cale,
Nu fac seăpat măcar un fir...

Când câte-o clipă vrea odihna
Să uită 'n jos cu chip voios:
E fânul bun, — și-i place tihna
Intr'un așa de mult miros.

Iar când dup'asfințit, pe zare,
Intunecimi de-amurg se cern,
Pe pale moi, fără muștrare,
Ar vrea de noapte să-i aștern.

Și-atunci un dor la fel mă fură
Odihna nopții să mi-o cat,
L'a stelelor tremurătură,
Pe-așa de moale, mândru pat. . .

Cumătră coasă, —noapte bună...
Somn liniștit. Tu, moarte dai,
Dar fânul care se adună
Atâtor vite este trai!

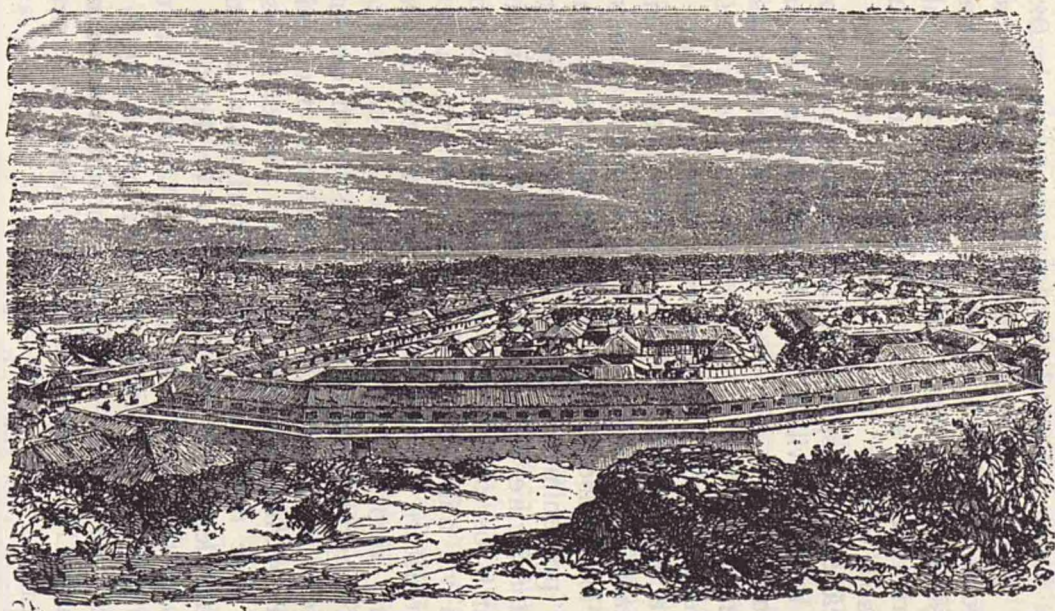
N. Rădulescu-Niger.

Un cerșetor milionar.

Toată lumea care mergea la o biserică din Londra cunoștea pe un bătrân cerșetor, care sta lângă scara acelei biserici și întindea mâna să ceară milă. Zdrețele în cari era îmbrăcat își făceau milă. Se vede că era și nemâncat, căci dacă îi dădea cineva o bucată de pâine, o lua cu mulțumire, îmbucă îndată din ea și apoi o puneă în traistă.

Iată că trec mai multe săptămâni și cerșetorul nu se mai arată la biserică. O doamnă bogată și milostivă, care-l miluia în totdeauna, cercetează despre dânsul și află că a murit. Vă închipuiți mirarea ei însă când aude că cerșetorul era aproape milionar.

Cerșetorul locuia într'o casă așezată într'una din mahalalele Londrei. Avea acolo o odăiță la al optulea cat. Un pat de scânduri cu o saltea de paie ruptă, era singura lui mobilă; însă avea și o maimuță împăiată. Când a murit, nu s'a găsit nimic în casă și l'a luat să-l îngroape Primăria; dar ridicându-se din loc maimuța, s'a observat că țeasta capului era ca un capac. Deschizându-l, care nu le-a fost mirarea când au văzut că capul și trupul maimuței erau o adevărată casă de bani. Hârtii în valoare de vre-o 700 de mii de lei erau grămădite acolo.

Orășul Tokio capitala Japoniei.

Apărarea viilor de brumă.

Bruma cade adeseori primăvara târziu, după ploi îndelungate sau vânturi tari, când nopțile sunt senine și liniștite și când temperatura scade la 0°.

Bruma nu este decât rouă înghețată; însă dacă roua este o binefacere a cerului, căci învesește plantele și potolește setea multor păsărele și animale mici, bruma strică multor semănături plâpânde, arborilor roditori și în deosbit viilor.

Cred că este proaspăt în amintirea podgorenilor pagubele pricinuite de brumă viilor acum doi ani, când pe dealuri a redus producțiunea la o treime, iar la câmp n'a lăsat nici un strugure.

Primăverile, în cari bruma este mai de temut pentru vii, sunt acelea în cari căldura începe prea de timpuriu, căci forțează vegetațiunea, căpușile se varsă în lăstari spre începutul lui Aprilie și cam tot pe atunci, într'o bună dimineață, ne pomenim cu locul albit de brumă, iar peste zi vedem cu mâhnire lăstarii cu struguri cu tot ofilindu-se ca și când ar fi fost opăriți cu apă feartă: În acest caz nădejde de rod în vie numai poate fi și mulțumiți suntem să vedem că dă alți lăstari, cari să formeze măcar, lemnul productiv pentru anul viitor.

Sunt și cazuri când bruma bate viile spre finele lui Aprilie sau începutul lui Maiu, când lăstarii sunt mari și în care caz, dacă bruma este groasă, vițele tinere se usucă în parte, iar cele mature, deși dau lăstari, însă se poate să nu se coacă lemnul în toamnă și să fim lipsiți de rod și pe anul următor. Aceste brume prea târzii sunt adevărate nenorociri pentru viticultură, ele ne apucă de regulă nepregătiți, căci cine se mai așteaptă la brumă într'o epocă așa de înaintată. Din fericire, asemenea cazuri sunt prea rari la noi în țară.

Pentru apărarea viilor de brumă, sunt o mulțime de mijloace, unele au de scop menținerea unei temperaturi mai ridicată în vie în cât roua căzută să nu înghețe, iar altele să impiedice roua d'a cădea.

Cele dintiiu sunt în mare parte mijloace culturale; iar cele de-al doilea sunt mijloace speciale.

Între mijloacele culturale avem: Dezgropatul târziu, tăiatul în primăvară, sisteme de tăiat și legat, starea de mobilizare a pământului etc.

În localitățile bântuite de brumă se dezgropă viea pe cât se va putea mai târziu, cam împrejurul lui 25 Martie. Prin aceasta ținem vegetația întru câtva în loc și putem trece de epoca căderii brumei; măsura aceasta este relativă, ea depinde de timp, adică uneori putem să întârziem, alteori nu; căci vița dă în pământ și prin dezgropare perdem multe căfuși.

Vița tăiată în primăvară plânge și se oprește din vegetație pentru 7—8 zile, timp în care iarăși putem trece de epoca brumei. Astăzi, fie din cauza ușurării lucrului, recoltării coardelor pentru altoit sau și din alte motive, se obișnuiește a se tăia via de cu toamnă. În acest caz, primăvara, pentru scopul mai sus arătat, se ciupește la fiecare butuc cepii și coardele, adică se revede și se improspătează tăeturile făcute de cu toamnă. O tăere de ușurare în toamnă care să se desăvârșească în primăvară, este o prevedere bună.

Să știe că la 0,50 c. m. deasupra feței pământului, temperatura este în totdeauna mai ridicată ca la fața pământului, prin urmare, în localitățile joase unde bruma bântue mai des, se va tăia lung, iar coardele se vor lega la 0,50 cm. dela fața pământului. La caz când tăietura obișnuită este scurtă, se va lăsa câte-o coardă netăiată, care să stea în sus până ce trece timpul priincios brumei, apoi se scurtează în cap, iar dacă bruma a căzut și animicit cepii, coarda aceasta rămâne ca lemn de producere cercuindu-se, adică se îndoeste în cerc și se leagă cu capul liber de butuc.

Un teren inerbat este mai propriu caderii brumei decât altul curat; de asemenea, un pământ săpat de curând și nenivelat. Prin încercări s'a constatat că, termometrul arată mai cald cu 4° pe un pământ nemișcat decât pe altul mișcat de curând, și cu 2° numai mai mult față de altul deși săpat de curând, dar nivelat.

Prin urmare, ne vom feri d'a săpa prin Aprilie, iar dacă nevoiți suntem să facem această lucrare, vom face-o, însă pământul să rămână nivelat în vie.

Mai sunt și alte mijloace cari au de scop oprirea vegetațiunii pentru câtva timp sau să mențină lăstarii la o temperatură mai ridicată decât aerul înconjurător. Astfel

este pentru scopul întâiu, ungerea coardelor și cepilor cu o soluție de 50 părți calaican amestecat cu 1 kg. acid sulfuric în 100 apă; iar pentru al doilea, presărarea lăstarilor în vegetație, cu praf de gips sau var.

Toate mijloacele acestea, neputând împedica caderea rouai, nu poate împedica căderea brumei când temperatura este prea scăzută, de aceea ele nu se pot socoti decât ca ajutoare la apărarea viilor în contra brumei și tot prețul se cade să-l punem pe mijloacele speciale de apărare, cari împedica roua d'a cădeă și deci la sigur și bruma. Intre aceste mijloace avem acoperișurile și norii artificiali.

Acoperișurile constă din niște perdele orizontale sau oblice deasupra fiecărui rând de vițe, făcute cu pari și trestie, pae sau oricare alt material ce-l avem la îndemână. Pentru acoperișul orizontal se bat pari deoparte și alta a rândului de viță, de primii pari se leagă deasupra vițelor și deacurmezișu alți pari peste care se așază acoperișul propriu zis.

În caz că vrem să facem acoperișuri oblice, cari sunt mai economice și solide în același timp, înfigem pari oblic în pământ lângă rândul de vițe și în partea din care bate vântul mai des și mai tare. Un cap al parilor vin deasupra și acoperă complet rândul de vițe. Pe acești pari se prinde materialul de învelit.

Acoperișurile sunt foarte bune, dar costă scump și apoi pot fi stricate de vânturi pricinuind pagube în vie. În grădini, pentru câțiva butuci se poate întrebuiță foarte bine niște hârtie specială cu care se acoperă lăstarii, sau putem uză de rogojini și pânză; însă în cultura mare cel mai bun mijloc de apărare sunt norii artificiali produși prin arderea în vie a diferitelor materiale eftine și care produc mult fum. Cele mai eftine materiale de ars în vie sunt: gunoaiele puțin umede, cari ard închis, fără flăcări și produc fum mult și des. Gunoaiele se depun în grămezi pe liniile din vie cari merg deacurmezișul vânturilor dominante, adecă dela Sud la Nord, și fiindcă adeseaori noaptea, deși încet, dar se poate să sufle vânt despre Sud și Nord se pune gunoaie în grămezi în părțile acestea. Grămezile se pun din vreme și departe una de alta de 10—12 metrii pe linie, iar liniile cu gunoiu să fie de 100 metri mult 200 între ele.

Depunând astfel gunoaiele, suntem în măsură să producem fum din oricare parte ar băteă vântul și aprinzând grămezile pe rând din trei în trei, apoi din două în două și ni

fine cel din urmă, vom putea întreține cerul acoperit cu fum dar nu numai de cu noapte până după răsăritul soarelui, ci chiar și în noaptea viitoare, dacă bruma ne amenință din nou. Sunt primăveri când bruma poate căde a înșir, 5—6 zile, cum a fost acum doi ani și pentru care motiv, trebuie pe lângă neîntrerupta veghier, să fim și bine pregătiți având la îndemână gunoaiile necesare ca să înlocuim în fiecare zi grămezile arse până ce vedem că numai este temere de brumă.

Aprinderea gunoaielor să se facă de îndată ce temperatura a scăzut $+2^{\circ}$ grade și cerul este liniștit și senin. Un termometru așezat în vie și la înălțimea lăstarilor ne poate aduce servicii mari, căci ne arată precis când să aprindem gunoaele și să nu facem paradă de focuri. În străinătate spre acest scop se întrebuițează așa numitele termometre înștiințătoare, cari când mercurul scade la $+2^{\circ}$ pune în mișcare o sonerie electrică și înștiințează personalul de serviciu despre pericol. Acest termometru este foarte bun căci ne deșteaptă cu siguranță la momentul critic, pe când altfel trebuie să avem om de pază de prea bună credință, care să stea cu ochii pe termometru spre a nu ne deșteptă prea târziu.

Pentru a se aprinde cât mai repede focurile în vie, lucrare care în viile de oarecare întindere cere rezeziune și deci personal mai numeros, sunt întocmiri cari bazate pe curentul electric, aprinde de îndată și în mod automatic toate focurile în vie.

Aceste întocmiri costă cam scump, căci pe lângă sârme, baterii electrice apoi mai trebuie uleiuri minerale, gudron etc., care să aprindă cu înleznire celelalte materiale de ars, să le susțină arderea și să le apere de ploaie.

Lăsând la oparte mijloacele de aprindere precum și de material ars, pentru a apăra viea de brumă, prin norii artificiali se cere: să fie produși înainte d'a începe bruma să cadă, să-i menținem deasupra viei prin focuri continue și dese până ce soarele răsare și bruma a început să se ea de pe câmp, să fie deși opaci, ceea ce se obține dacă gunoaele de ars sunt umede, și în fine, să avem materiale la îndemână ca să putem produce fumul trebuincios mai multe nopți dearândul, dacă trebuința cere.

Dobre Rădulescu.

Șef de cultură pe Domeniul Coroanei Șegarcea.

Un flăcău din jud. Roman.

Costumul acestui flăcău este: pălărie, mintean, cămașă, brâu, bernevice și botini.

0 societate de petrecere în comuna Halănești (jud. Roman).
La stânga Unguri. La dreapta Români.

Stârpirea șoarecilor de câmp.

Sarna aceasta deși a fost lungă și binefăcătoare pentru toate semănăturile din Europa, cu toate acestea în unele părți s'a vorbit de stricăciunile aduse unor semănături în unele părți ale Europei de *șoarecii de câmp*, cari se înmulțesc în mod înspăimântător.

După Brehin, o pereche de șoareci de câmp, în câteva luni poate să producă 12 progenituri, și în termen mijlociu 4 șoareci de odată. Dacă admitem că din cele 12 progenituri, șeșe șoareci sunt bărbați și șeșe sunt femei, aceste șeșe perechi de șoareci, dau ei însăși la trei nașteri, de fiecare pereche câte 4 progenituri (indivizi) de odată, ceea ce fac 72 de șoareci; aceștia la rândul lor având același mod de înmulțire, etc., mai înainte de a se sfârși anul, numărul șoarecilor va trece peste 500 de indivizi.

Șoarecele de câmp nu se mulțumește a mânca numai dintr'un loc toate semănăturile ce găsește ca și alte plante agricole, ci mai mult adună hrana în galeriile lui de sub pământul în care locuște, trebuincioasă pentru zile negre. S'a socotit că un singur șoarice de câmp, are trebuință ca hrană pe zi de 20 grame de sămânță sau de alte plante, ceea ce fac pe an 7.300 grame de hrană.

D-l Marsais, inginer agronom și șeful biuroului din Ministerul de agricultură din Franța, zice că șoarecii de câmp, ies mai cu seamă seara din galeriile lor, așa că în timpul nopței, nefiind supărați de nimeni, își caută în liniște hrana trebuincioasă existenței lor, trecând dela o localitate la alta. Și ca să nu greșească drumul, ei fac pe suprafața pământului numeroase șanțuri cari conduc la intrarea în galeriile lor.

În anumite regiuni, emigrațiunile șoarecilor de câmp sunt periodice. În această privință se poate citi departamentul Vendée, Deux Sèvres și alte ținuturi în Franța, care sunt foarte expuse de vr'o

doi ani la năvălirea șoarecilor de câmp. În iarna trecută numai în departamentul Charente, au fost distruse de șoareci 50.000 de hectare semănături.

În anul 1801 (în secolul trecut), toată semănătura de grâu ca și alte semănături au fost distruse cu desăvârșire de năvălirea șoarecilor de câmp. Acelaș lucru s'a întâmplat în departamentul Beauce, la 1888.

În toate țările, agricultorii cari își vedeau toate semănăturile lor distruse în vr'o câteva zile de acești șoareci, au căutat toate mijloacele putincioase de a se scăpa de ei, fără ca să aștepte ca acești musafiri nepoftiți, să piară singuri din cauza unor împrejurări necunoscute.

În al 15-lea secol, Episcopul Antim (din Franța), a întrebuițat excomunicarea.

Spre a scăpa semănăturile de acești șoareci, unii spun, că este destul să se prindă un șoarice de câmp, să i se despoaie capul și să i se dea drumul pe câmp și toți șoarecii ar părăsi câmpul, alții din contră susțin alt sistem, ca să se prindă un șoarice și să i se lege un clopoțel de corp și să i se dea drumul. Se spune că drojdia de untdelemn încălzită într'un vas de bronz, ar avea darul de a face să se adune șoarecii de câmp în acel loc unde se face această încălzire. Tot acelaș lucru s'ar întâmplă dacă s'ar prinde 2 sau 3 șoareci de câmp și s'ar frige la un foc de lemn, semenii lor ar veni să le dea ajutor și în cazul acesta s'ar putea omorî. Iarbă amestecată cu făină de hameiu, sau cu vin de miere, chiorăște șoarecii. Spânzul, amestecat cu făină de hameiu, și pe urmă făcută în pastă, din care șoarecii mâncând au să moară; iar făina de hameiu amestecată cu cenușe de lemn de stejar, le produce râia. Astăzi se întrebuițează mai mult prinzători, vapori de pucioasă, sulfură de carbon, preparațiuni fosforate și acidul arsenios.

Dar această din urmă otravă, este o otravă puternică și pentru om, animale ca și pentru pasărilor de vânat și alte pasări folositoare agriculturii.

După mai multe experiențe a fost recunoscută

de bună preparația microbiană a virusului Danysz', a cărei proprietate este nevătămătoare pentru om, ca și pentru animale și pasări. Cu un litru de acest «virus», împărțit prin ajutorul pâinei sau a semințelor zdrobite, se poate desinfecă un hectar de pământ. Dar, ca condițiune principală este de a se întrebuiță această doctorie proaspătă, căci doctoria păstrată mult timp nu mai are nici un folos practic. Doctoria Danysz, se găsește de vânzare la Institutul Pasteur din Paris.

V. S. Moga.

Creșterea viermilor de mătăsă.

Coți cari s'au încercat a crește viermi de mătăsă, s'au convins îndeajuns, că această ocupațiune atât de ușoară și distractivă, ne aduce în schimb foaloase considerabile.

Nu voiu cătă prin aceasta a face un curs de sericultură, tratându-se această ramură a științei de oameni competenți, în o mulțime de reviste și manuale etc., ci voesc numai a arătă celor ce doresc a se ocupă cu acest fel de cultură, că se poate face și fără a aveă numai decăt toate aparatele trebuincioase ca: rafturi sistematice (policioare), hârtie perforată etc. Așă de ex. dispunând de o cameră mai spațioasă, putem face pe cue bătute în pereți, mai multe policioare din scânduri mai late și bine spălate, pe cari așezăm viermii de mătăsă.

În lipsă de hârtie perforată pentru priment, ne putem servi și de o rețea cu ochiuri, împletită (plasă), sau chiar și cu mâna liberă pentru viermii mai puțini, având grije în cazul acesta, de a ne spălă pe mâini.

Ceeace reclamă mai mult creșterea lor, e în primul rând îngrijirea bună, căci putem aveă de toate cele necesare scopului și dacă n'om țineă socoteală de curățenia aerului, primentul lor etc., vom ajunge la acelaș rezultat ca'n cazul unei culturi originale.

Am făcut prima încercare în anul 1901, crescând vre'o cinci gr. de sămânță cumpărată din târg, dar nefiind bună, nu mi-a înviat decăt jumătate dintr'ânsa, apoi mai lipsindu-mi și localul, principalul lucru, nu putui ajunge la un rezultat bun.

În anul următor, am cerut sămânță dela Onor. Minister al Domeniilor (serviciul Zootehnic), o cantitate de 10 gr. Primind-o făcuiu câteva policioare într'un colț al clasei, despărțind cu cearșafuri de restul clasei și așezând aci viermii înviați. Am pus apoi în vedere să nu umble nimenea decăt câteva eleve din divizia a III-a, pe care le aleseiu ca mai îndemânatică la primentul viermilor, iar cealalte, ajutau numai la culesul irunzelor

și asistau și la îngrijirile ce li se dau după instrucțiunile primite.

Nici în anul acesta însă, nu avui un rezultat mai bun, căci tocmai când îmi ajunseră viermii în a treia vârstă, când mâncău de ți făceau plăcere să-i auzi lășând prin frunze, se pripășî de nu știu unde un afurisit de guzgan, și într'o noapte, îmi mănca mai mult de jumătate din viermi, lăsându-le numai capetele. Eră după Paște, căci când să intre în clasă un elev care venise mai de dimineață, auzind zgomot la ralturile viermilor și crezând că's eu, dădu Christos a'nvieat, când drept răspuns, guzganul sări de pe polițe, sperîind băiatul, care într'un suflet alergă să-mi spue cele ce văzuse.

Noaptea viitoare, făcui tot posibilul și-i răsplătiui după faptă musafirului nepoftit, apoi mă pusei a'ngriji de viermii rămași în ființă, dar nu trecu vreo 4—5 zile și venind medicul plășii, îmi interzise de a-i mai ține în sala de clasă, sub pretext că infectează aerul, deși aveam destulă grije a-l primeni destul de des. A doua zi, îi mutaiu într'una din camerele mele de locuință, așa că cu chiu cu vai din cauza lipsei de local, abia-i scoseiui până la sfârșit. Din vreo 4 gr. cât făcusem socoteala că-mi rămăsese, am scos 4 $\frac{1}{2}$ kgr. de gogoși (gușe), pe care trăgându-le, am scos aproape 1 kgr. de borangic, dar foarte frumos, de un galben lucitor ca aurul.

În anul al III-lea, pusei de-mi reparaiu o bucătărie cu două camere ce aveam, podind-o, puindu-i ferestre mai mari spre a-mi putea servi și de locuință, și în primăvară, am cerut iarăși dela Onor. Minister o cantitate de 25 gr. sămânță de viermi de mătasa, varietatea Crime.

Din această cantitate, mi-au sporit numai 20 gr., căci 5 grame le-am dat unei femei, care mă rugă să-i dau ca să încerce și dânsa cu acest fel de sămânță, căci zicea că de aceia care cresc dânsule, nu ese mătasa așa de frumoasă ca aceea de o văzuse la mine.

Nu mi făcusem socoteala însă că, pentru 20 gr. de sămânță, nu'mi vor fi suficiente camerele din bucătărie, cari erau prea mici, așa că dela a III-a vârstă, tuii nevoit a muta o parte din viermi într'una din camerele mele de locuință, iar în a V-a vârstă mai crescând și fiind prea deși, i-am mai rărit așa că'mi ocupară și singura cameră ce-mi mai rămăsese, fiind nevoit a trece în sala de clasă pentru câteva zile.

Ploile din ăst an, îmi făcură cam de lucru cu sbicitul frunzelor știindu-se că, frunza udă, e vătămătoare acestor viermi.

Isprăvisem acum și duzii, căci n'aveam decât 17 pomi și în sat nu mai găseam, căci cei ce aveau creșteau și dâșii, așa că fuseiui nevoit în ultima lor vârstă, să le car frunză cu căruța din satele vecine. Când le aduceam frunza, le-o aruncam cu brațul ca la capre și'n mai puțin de 2 ore, numai vedeai decât vaginele.

Pe când îmi făceam socoteala ca'n anul acesta voi ajunge la un rezultat minunat, încep a auzi că prin sat mor viermii celorlalți crescători, lucru ce mă'ntristă, dar îndată mă gândiui că

trebuie să fie din cauză că le o fi dat frunză udă, după cum am și aflat mai târziu, cum și din lipsa altor îngrijiri.

Multe femeii veneau să vadă cum de nu mor și gândacii mei (viermii) și când le arătam, începeau să scuipe. «Ptiu usturoiu să nu se dioache».

—«Las că nu se dioache viermii mei, și nu-i asta pricina că mor ci reaua îngrijire ce le dați».

— Cum păcatele de nu i îngrijim, îmi răspunse una din ele, că le dăm frunză îndeajuns, i-am afumat și cu tămâie, i-am îmbăiat și cu cenușă cernută, ba și cu aghiasmă i-am stropit când am văzut că mor din ce în ce, dar pace, ca când la eră făcut, nu altceva, c'au murit până la unu.

—«Ba să mai zici fai», aprobau celelalte.

Gândacii de mătase.

—«Ei bine, să știți că cenușa, aghiasma și c. l. sunt pricina de v'au murit viermii, apoi că le-ați dat și frunză udă».

Eu întâiu întindeam frunza să se sbească și apoi le-o dam, în loc de tămâie, lăsăm din când în când ușa și ferestrele deschise, ca să se priminească aerul. În loc de baie cu cenușe, eu mai în fiecare zi, le curățam ogrințile de frunze și murdărie de sub ei, ca să le fie curat; iar în loc de aghiazmă, când eră prea cald, de so uscă aerul din odaie, stropiam pe jos încet, cu apă curată, ca să se mai răcorească puțin. Lumină prea mare, nu le trebuie. — Nu, că nici noi nu le lăsăm, căci le astupăm ușa și ferestrele bine, să le fie întuneric îmi răspunse una din femeii. —«Dar nici întuneric să nu fie; la ferestre să fie perdele subțiri, doar să nu bată soarele. Când culegeam coanza mă spălam bine pe mâini și o puneam în cearșafuri sau coșuri curate, laca așa i-am îngrijit eu, până acum, d'es așa de frumoși.

—«Apoi de-or trăi ai dumitale până la slârșit, chiar om ști și noi pentru altădată când om mai crește», îmi răspunse alta din femeii.

În a cincea vârstă, după vreo 35 zile dela învierea viermilor, începui a așeză măhuri uscate pentru a se urcă. După vreo două trei zile, începură a se urcă, aproape toți odată; nu'mi rămăsese din a doua serie, decât prea puțini, pe care îi despărțiiu de ceilalți.

La 40 de zile, toți își terminase gogoșile. După vreo două zile strângându-le și cântărindu-le, mi-a eșit 35¹/₂ kgr. de gogoși (gușe) pe cari trăgându-le, am scos 3 kgr și 120 gr. borangic, destul de frumos. Toată cheltuiala mi-s'a urcat la 32 de lei, pentru trasul borangicului și frunza ce am cumpărat-o, neajungându mi duzii mei. În schimb, dacă nu mi-ași fi oprit borangicul pentru casă și l-ași fi vândut, cu câte 15 până la 20 bani dramul, cum se vinde pe aci, ași fi luat 60 până la 80 lei pe kgr.; în total 258 până la 344 lei, din care scăzând și munca noastră, fie maximum pentru 40 de zile, 80 de lei, și tot ne mai rămâne un beneficiu net de 146—232 lei, care pentru noi învățătorii sau alți nevoiași e o sumă frumușică, cu care ne-am puteă acoperi unele din nevoi.

Sfătuesc deci pe toți, să încerce numai odată, și se vor convinge de adevăr, căci, începutul e anevoie, în colo, sunt sigur că nu se vor lăsa un an, ca să nu crească, văzând folosul neprețuit ce'l trag, după o muncă atât de ușoară și plăcută (și care nu suferă nici de ploi, dar nici de secetă).

Ce bine le-ar fi prins multora din săteni în anul acesta, dacă ar fi crescut câte vreo 10—15 grame sămânță de viermi de mătase.

Mihail Bonjug.

Dirigintele sc. din Zebil, Jud. Tulcea

Mila Regelui sau Ilie Pribeagul

«FIE PÂINEA CÂT DE REA
TOT MAI BINE 'N ȚARA MEA.»

Piesă în Trei Acte

DE

S O F I A N A D E J D E.

ACTUL II-lea

Scena din actul I-ii

În fața casei o masă cu străchini și linguri nouă de lemn; ulcele de must. Catrina și Nuța leagă văzdoage și busuioc la ulcele. Baba Dochîța aduce două donițe cu apă.

Catrina, Nuța, Dochîța, Clantă.

Dochîța. — Uite-te maică, am adus apă neîncepută, să-i dai de pomană, Poate stă cu sufletelul însetat.

Catrina. — În loc să-mi facă el pomană, îi fac eu!

Dochîța. — Voea celui de sus. I-a fost poate și lui Dumnezeu drag.

Nuța. — Par'că-i sigur c'a murit! Mama tot vrea să menescă.

Catrina. — Voea asta pe dușmani.

Dochița. — Dacă nu știi, la ce menești? Nu-i bine.

Clanță (vine pe poartă) — Faci praznic, Catrino? N'ai așteptat culesul?

Catrino. — Cum să nu fac? L'am visat. Eră o pajiște verde ca buratecul; de odată răsare Ilie, slab prăpădit, și zice: «Mă-muca mea, sunt mort de foame». Dau să-i aduc și piere ca o nălucă.

Clanță. — Te-ai gândit mereu la el!

Nuța. — Nu-i zic?

Clanță. — Pomana nu strică; «cine dă, lui își dă». Vorba e că Ilie trăește. Nu moare un flăcău cât un brad, ca un puiu de vrabie. Păcat de bărbatu to: îl înebunești pe creștin cu atâta oh și oh!

Catrino. — Nime nu crede ce jale e pe inima mea! Cât am chinuit cu el pân să-l fac mare, numai eu știu. S'ar răbdă el să nu vie? Mi-a spus notarul că ordinul de ertare e dat de vreo jumătate de an.

Nuța. — N'a aflat.

Catrino. — Să nu afle! S'a bătut toba până în țara Muscalului. Și când mă gândesc; poate de-l opriam, era azi om la locul lui (plânge).

Clanță. — Curat vorba jidanului: «Dă-mi doamne mintea Românilui cea de pe urmă. S'a întors și feciorul lui Cioară, zicea că știe ceva de Ilie; i-am zis să vie.

Catrino. — De mult a venit?

Clanță. — De vreo două zile. E prăpădit. A zăcut.

SCENA II-a.

Cei de sus. Vasile (trece pe drum).

Clanță. — Uitete-l, trece pe aicea la soru-sa, Mă, Vasile, vină'n coace.

Catrino. — Vin, Vasilică al mamei, ia ceva de sufletul lui Ilie, *Vasile* (slab, îmbrăcat rău) — Ei! că doar, doamne ferește. nu i s'o fi întâmplat nimic.

Catrino. — Toți vin; el a intrat ca în pământ.

Vasile. — Dă, lele Catrină!

Catrino. — Mult e de când l'ai văzut?

Vasile. — O fi vre-o jumătate de an. Veneam amândoi într'o luncă pe malul Prutului, să mai zărim satele de dincoace, jalea înstrăinării ne făcea une ori negru înaintea ochilor. Lucru nu se găsiă, trăiam nici nu știu cu ce. Ne pomenisem amândoi goi pușcă, hămisiți ca lupii. Ilie, când a văzut Prutul a zis: «Doamne, Vasile, tare m'ași aruncă să l trec». «Dă, mă, i-am zis, dar ocna pe cine așteaptă?»

Catrino. — Cum arată el, mamă?

Vasile. — Bine știu că nu: ca toți cei urgisiți. Străinul capătă anevoe de muncă. Fiecare te crede hoț, ucigaș; că zice: Un om

cinstit nu-și lasă țara; de geaba n'a fugit». Ești bucuros să muncești pe un codru de mămăligă. De-i om al lui Dumnezeu, îți aruncă o zdreanță de cămașe, să-ți acoperi rușinea goliciei.

Catrina. — Incotro o fi apucat, amăritul de el?

Vasile. — În cotro? în lume.

Catrina. — Tu cum ai aflat de ertare?

Vasile. — Păi, eu, ca uliul în jurul satului, așa mă roteam pe la hotar. Tot par'că-mi zicea inima că și-o face Măria Sa milă cu noi.

Catrina. — De Ilie n'ai mai aflat nimic?

Vasile. — M'am întâlnit pe la Rusalii cu un flăcău, spune că Ilie e bolnav de lingoare la moară la Dumbrăveni. Se nămisesse acolo și a dat boala peste el.

Catrina (ștergându-și ochi) — E mort Ilie al mamei! Dragul mamei! Mort între străini! Stai cu țărâna în gură fără rânduială creștinească. — (îi dă must) — Bea, Vasilică, de sufletul lui bietul Ilie. Tare-i plăcea must dulce. — Șezi de mănâncă. Când l'ai văzut, eră nepriminit ca vai de el? Schimburile stau, săracele, teanc în ladă! (Se repede în casă, Vasile mănâncă, toți stau supărați).

Clanță. — Amară e străinătatea! Ca fierea de amară.

Catrina (vine cu o cămașe de humbac). Ține, Vasilică, fie de sufletul lui Ilie, Le-am cusut să-l scoț la horă (plânge). Minteaa mea cea proastă l-a prăpălit!

Vasile. — Bogdaproste.

Pavel (vine din vie) — Ce hăulești? Iar te-a apucat jalea?

Catrina. — Cum să nu m'apuce! Auzi! A fost bolnav de lingoare! Boală greă, anevoo scapă cel căutat; dar-mi-te aruncat între străini? Oare eu n'am inimă? N'am cuget?

Clanță. — Sunt zile, scapă. Pân nu se mântue ghemul de depănat, nu moare omul.

Catrina. — Indură-se Maica Domnului să mă strângă!

Clanță. — Ești de vină, cum și-o face omul nu i-o face nici cel cu tichie roșie. În locul lui Pavel ce te-ași mai descântă de speriat! (glumeț, face cu mâna cum ar trage-o de păr).

Pavel. — Ori mai rău s'o sperii!

Catrina. — Nu cunoașteți focul mamei după copil! Și râdeți.

Clanță. — Râdeam că te bocești ca fata cu drobul de sare. Zi mai bine că s'o fi încurcat cu vre o fetișcană. Dracul nu face mânăstiri. Ii vine greu băiatului să-ți aducă nora hurduz! Ha! Ha! Ha!

Pavel (râde) — Cum le nimerești așa poznașe! Vezi? Se prea poate.

Clanță. — Babine că nu! O veni și cu pripas. Ce-ași mai râde s'o văd pe Catrina de o dată soacră mare și bunică! (râd cu toții).

Vasile. — Bogdaproste! O să vie, el, și Ilie! (ese).

SCENA III-a

Cei de sus. Ghiță cu un soldat, Zamfira.

Ghiță. — Noroc!

Clanță. — Să dea Dumnezeu! Unde-i noroc e și bucurie. Tari vă sunt soacrele, de-ați nemerit la masă pusă! Uite-te și Zamfira! din cotro?

Zamfira. — Stângaciu și a scrântit un picior și i l'am pus în lopățele.

Clanță. — Te-o fi mulțumit bine. E galanton, de mama focului; pune pisica în fiare, când mulge vaca. În locul tău îl scri-team și pe celălalt. Multă lume a calicit cu camăta lui!

Zamfira. — Nu dă cu sila. Nevoea vinde, nevoea cumpără.

Pavel. — Bre, Antoane, ce mai e cu Regele nostru, tot tânăr și voinic?

Anton. — Vremea cu grijile nu l'a cruțat: a cărunțit. Voinic e; la manevre umblă călare ca unul tânăr. La zece Maiu îi râdeau ochii de bucurie, văzându-ne tot unul și unul.

Pavel. — Mai viteji de cum eram no-ți fi voi! Am fost alături de Valter Mărăcineanu: potricălit de glonți, mergea înaintea pân' ce l-au nimerit în inimă. Ne duceam la moarte chiuind ca la nuntă. Te deprinzi cu gândul morții. Ne vorbeam în de noi; «Măi, cât o să stăm noi pe meleagurile astea? Să-i facem Turcului de petrecanie și să ne căutăm de drum; avem doar case și nevoi. Când se auză de asalt, zburdau băeții ca mânzii, că ne ziceam: De ce ne-am face inimă rea? Cum ne-o fi dat!». Când ești tânăr, nu-ți vine a crede că mai poți să mori.

Zamfira. — Tu, Gheorghe, ai s'o pățești, Stângaciu ți-a pus gând rău. Zice că faceți banca. să-l caliciți pe dânsul.

Ghiță. — Am eu ac de jocul lui!

Zamfira. — Erau la el câțiva oameni, îi întea să te bată, răcnia cât îl ținea gura: «Auzi, hoții, vor să se înțolească cu banii voștri!».

Catrina. — Să crezi! Numai pe unul a calicit el?

Ghiță. — Lasă, mamă, când or vedeă foloasele rămâne Stângaciu de răs.

Zamfira. — Tu, Catrino, ce-ți tot faci inimă rea? Ilie o fi legat acolo. Nu știi cum e tinerețea!

(S'aude clopot de mort).

Catrina. — Dumnezeu să-l erte! Cine o fi murit?

Zamfira. — Un copil al pădurarului. Am fost la părintele c'o trebșoară și mi-a spus.

Pavel. — Bun și învățat preot. Ai fost la biserică, Toadere. de când a venit?

Zamfira. — Așă! Se teme de sfinți că l'or mănacă.

Clanță. — Vezi că n'aveam la ce. Din gura lui părintele Anania, Dumnezeu să-l erte, nu se înțelegeă nimic, n'avea dinți.

Zamfira. — Să te închini nu trebuie? Ești om bătrân.

Clanță. — Of! tânăra!

Pavel. — Acuma e regulă, avem și dascăl bun; are viers frumos, și-se moae inima și te fac mai bun învățăturile preotului.

Zamfira. — Vezi, ducă-se pe pustii fugă de om cât e în biserică și rămâne îngerul bun, care ne îndeamnă la bine. (pune mâna la ochi). Ce se vede pe drum?

Ghiță. — Niște oameni.

Zamfira. — Or fi cei azmutați de Stângaciu.

Catrina. — Intră în casă, Ghiță.

Ghiță. — Am furat ceva, să m'ascund?

SCENA IV-a

Cei de sus, vreo zece săteni.

Sătenii (toți deodată) — Bine v'am găsit! Faci adalmașul băncii logotete?

Catrina (însfîptă) — Aici e casa lui Pavel, am făcut pomană, Dumnezeu primească.

Un sătean. — Ce mi-i Gheorghe, ce mi-i Pavel? Aicea se fierbe piatră scumpă, aici s'adună bănișorii noștri. Ne-am răs-gândit, nu voim bancă.

Ghiță. — V'a pus Stângaciu la cale? V'a luat pământurile pe nimic. Din proprietari ați ajuns chirieși! La bancă pui cât vrei, și cât ai; când te lovește nevoia găsești. Banca e schivirnisală, nu dezbrăcătorie.

Alt sătean. — Ne crezi proști!

Ghiță. — Nu-i cu sila.

Un sătean (se repede la Ghiță) — Nu voim bancă.

Anton (stă de partea lui Ghiță) — Nu vrei tu, vor alții. Ascultați de Stângaciu?

Clanță. — Puneți pe lup cioban la oi?

Alți săteni (vin prin fund) — Voim noi. Cine v'a pus calimacani? V'a dat Stângaciu de băut și va trimes la casa omului? Rușine!

Un sătean din tabăra întâia. — Să ne dea banii.

Ghiță. — Banii sunt la casier.

Alt sătean — Să ne fure mintea, hoțul!

Clanță. — Cum să v'o fure, dacă n'ați avut'o? Ghiță a stat numai nouă luni la închisoare, cei Stângaciu a făcut cinci luni de pușcărie, dar a învățat și meșteșug bun!

Alt sătean. — Nu glumim. Mergem la primărie. (pleacă toți din ceata întâia).

Un sătean din tabăra a doua. — Ghiță, hai și noi, să nu facă bețivii vre-o istorie; ne-om trezi cu armata (pleacă).

Catrina. — Asta'mi lipsiă! Nu-i destul loc pe sufletulmieu?

Zoița (vine prin fund) — Bine v'am găsit. Leliță ai auzit? Au adus la primărie niște oameni de peste Prut.

Catrina. — Ian taci. Să dăm fuga, poate e și Ilie.

Clanță. — Ședeți binișor, sunt niște hoți de vite.

Catrina (luând niște străchini cu mâncare) — Or fi sărmanii flămânzi ca al meu. De sunt și hoți, tot e pomană, că li-i sufletul topit de foame. Mai fuga, Zoiț'o, doar nu i-or porni... Dragul mamei, oare pe tine te miluie cineva? (pleacă spre stânga).

(CORTINA).

10 Maiu în com. Bălășoeni, Ilfov.

Dis de dimineață, primăria, școala, comercianții și oamenii mai de seamă din localitate au arborat steagurile tricolore, cari dau o privire măreață satului, arătând și mai mult însemnătatea acestei zile mărețe.

Elevii școlii îmbrăcați în haine de sărbătoare, însoțiți de învățători, împreună cu autoritatea comunală și cu un număr destul de mare de săteni se îndreptară spre biserică unde preotul paroh Alexandru Popescu a oficiat serviciul divin la care a răspuns corul școlar condus de d-l Vasile Th. Popescu, dirigintele școlii. La încheierea tedeumului, corul a intonat de mai multe ori: «Mulți ani trăiască» și «Trăiască Regele».

După eșirea din biserică elevii școlii împreună cu toți conediații și milițienii din localitate au defilat în fața autorității comunale și publicului prezent.

De aci cu toții au pornit la școală, care eră foarte frumos împodobită, unde după mai multe producțiuni muzicale și recitări referitoare la însemnătatea zilei, d-l diriginte al școlii într'o cuvântare bine simțită, arată greutățile prin cari a trecut Țara Românească, descriind pe înțelesul tuturor, însemnătatea zilei sărbătorite, în anul 1866, 1877 și 1881.

În urmă d-l Petre I. Melicescu secretarul comunei, în numele administrației comunale mulțumește d-lor învățători pentru munca ce depune pe toate căile, pentru propășirea binelui, laudându-le autoritatea morală de care dispun în comună, făcând ca într'o zi de lucru să poată aduce atât public spre a sărbători împreună ziua de 10 Maiu.

Toți s'au despărțit în urmă ducând cu ei cele mai frumoase amintiri. Copiii au mers în corpore pe drumurile satului cântând Imnul național.

A zistent.

APEL.

Este cunoscută deosebirea de cultură și de educațiune dintre țăranul român și cel din țările vecine apusene. Țăranul român a rămas mult înapoia celui din alte state. Lipsit de arma cea mai puternică pentru asigurarea bunului său trai, a trebuit să îndure multe greutăți în căutarea mijloacelor pentru existență. În ultimii timpi însă, din fericire, cei cari au luat rând pe rând, în mână destinele țării, dânduși seamă, că țăranul nostru nu mai poate

merge mult pe această cale plină de întunec și că prin urmare nici statul nu se mai poate sprijini pe o temelie ca aceasta, căreia îi lipsește cimentul cel întăritor «cultura», au început a se îngriji mai de aproape și a lua măsurile necesare pentru îndreptare. S'au făcut și se fac acum multe și mari sacrificii de către stat pentru îmbunătățirea soartei țăranului, prin înființarea de diferite școale aproape în fiecare sat și prin întreținerea în școale superioare, a o mulțime de fii de țăran, cu ajutorul cărora mai târziu, să poată lucra la desăvârșirea scopului său care nu este altul decât buna stare a membrilor săi.

Prin îndemnul d-lui Ion Popescu-Strejești, licențiat în teologie, în satul „*Runcu, com. Strejești-de-Jos, jud. Romanați*” fiindcă mai toți locuitorii sunt știutori de carte, s'a înființat o *Biblioteca populară*, care să slujească ca centru pentru răspândirea luminei între săteni, prin citirea și tâlcuirea cărților, ce ea va conține, de către preotul și învățătorul satului. În acest scop, cu prilejul sărbătorilor Paștelui, în ziua de 19 Aprilie a. c., după eșirea din biserică unde era adunat mai tot satul pentru ascultarea Sfintei Liturgii, s'au întrunit cu toții în localul școlii, unde în urma consfătuirilor ce au avut loc s'a înființat *societatea culturală «Lumina»* cu scopul ce însăși numirea societății îl arată și pentru a cărui îndeplinire s'a hotărât înființarea *bibliotecii* de mai sus, pusă sub îngrijirea și administrarea comitetului societății, compus din cinci membri, în care preotul satului este președinte, învățătorul bibliotecar și trei membri consilieri aleși după dorința sătenilor, dintre cei cu știință de carte.

Comitetul societății odată ales, s'au pus și bazele *Bibliotecii* prin depunerea întrînsa a 20 volume ce s'au putut avea la îndemână, rămânând ca de aci înainte comitetul să lucreze pentru desăvârșirea operii începute, dresând statutele după cari să se conducă societatea și biblioteca și organizând întruniri în anumite zile pentru conferințe populare de interes comun și consfătuiri în găsirea mijloacelor pentru formarea unei gospodării frumoase în sat și în jurul fiecărei case.

Facem un călduros apel către d-nii autori, editori etc., pentru a trimite câte un exemplar din operele d-lor de orice natură ca: Istoria neamului nostru, literatură, religie, morală, agricultură, grădinarit, pomicultură, medicină populară, igienă etc. etc.

Ori ce corespondență ca și ori ce donațiuni să se facă pe *adresa președintelui societății Preotul Ilie Preoteanu, sau a bibliotecarului, Gh. Nicolaescu, învățător, satul Runcu com. Strejești-de-jos jud. Romanați prin gara Strejești.*

Bibliografii.

În ultimele numere ale *Bibliotecii pentru toți*, pe care o publică librăria Alcalay din București, a apărut prima parte a cunoscute-lor Scrisori către V. Alexandri, de Ion Ghica. Marea ediție a acestor scrisori, publicată acum câteva zeci de ani, isprăvindu-se «Biblioteca pentru toți» și-a impus reale sacrificii spre a da la

lumină o ediție nouă, complectă, și având avantajul de a costă incomparabil mai puțin ca prima ediție.

Intre toate lucrările publicate până acum de «Biblioteca pentru toți», *Scrisorile către V. Alexandri de Ion Ghica*, fac poate lucrarea a cărei popularizare este cea mai meritoasă, întru cât nu multe din lucrările noastre literare ajung importanța prețioasei colecții de documente literare, artistice, științifice, politice, economice și sociale ce o are nemuritoarea lucrare a lui Ion Ghica.

Publicarea ei într'o ediție efină, la îndemâna tuturor românilor, constituie o adevărată popularizare a unei lucrări care prin autorul ei, prin timpul și chipul în care a fost scrisă, prin patriotismul care încălzește fiecare pagină a ei, stă în fruntea literaturii românești.

Scrisori către V. Alexandri de Ion Ghica, vor formă trei volume, a câte 60 bani, din «Biblioteca pentru toți».

Acum a apărut primul Volum cu No. 224—225, și Volumul II sub No. 226—227, iar Volumul III va apare în curând.

Comandele se fac pe adresa Librăriei editoare, care expediază franco contra valorii primită în mărci poștale.

— Compozitorul român Stan Golestan, care a avut anul trecut la *Marile Concerte* din Paris un succes meritat, a scos acum în editura *I. Pitaut 5, rue dela Banque, Paris*, o serie de melodii pentru piano și voce, care vor fi neîndoelnic apreciate de cunoscători. Așa: *Chant d'Automne, Souvenirs, Les fleurs* (cu acompaniment de violoncel ori vioară), *Madrigal* (în stil vechiu) etc, etc. cari plac prin delicateța și dulceața lor. De vânzare la toate magazinele de muzică.

— Creșterea viermilor de mătase, lucrată de *Alexandru Vintilescu*, învățător comuna Urziceni, jud. Ialomița. Este un bun dreptar pentru cei ce se îndeletnicesc cu această folositoare cultură.

Prețul numai 50 bani. De vânzare la autor în comuna Urziceni. O recomandăm călduros cititorilor noștri.

Din Literatura Poporală.

Bocet (1).

Bucurate mânăstire,
Că ce pușor 'ți vine
Dar nu vine să înflorească
Ci vine să vestejească
Garofiță drăgălașe
Aoleu ceă mai frumoasă,
Când umblași să înflorești
Te porniși să putrezești;
A dat vânt și te-a pălit
Și moartea te-a amăgit.
Veniți frați, veniți surori
Tot cu mânuche de flori
Cu făclii și lumânări,
Să mă plângeți cu sudori

Vă uitați și peste groapă,
Vedeți moartea întunecată
Roagăte neică de popă
Clopotul tot să ți-l tragă
Să răsune văile
Să s'adune rudele
Că tu astăzi te pornești
Și pe toți ne părăsești;
Pe o cale îndelungată
Unde nu-i mamă nici tată,
Ci cântări Dumnezeuști,
Și cu cete îngerești.
Nu'i nici vai și nici durere
Ci iubită mângâere.

G. Manolescu.

Vârleni-Vâlcea.

(1) Cules din Transilvania.

Licitățiuni.

În ziua de 31 Maiu 1905, ora 10 $\frac{1}{2}$ a. m., se va ține la Eforie, Bulevardul Elisabeta, licitație publică cu oferte închise pentru darea în întreprindere a construirii la proprietatea Bentu, din jud. Buzău, una casă de arendaș, 3 pătule, modificări introduse unei porțiuni de șopron pentru mașinile agricole în scop de a se transforma în magazie pentru grâne, conform planului și devizului în sumă de lei 17.627,40.

Condițiunile, planurile și devizul se pot vedeă la Serviciul Bunurilor Eforiei, în orice zi și ore de lucru.

Supra oferte nu se primesc.

Domnii concurenți, spre a putea lua parte la licitație vor trebui să depună ca garanție provizorie lei 5% din suma devizului, cunoscând că cea definitivă va fi de 10% din suma rezultată la licitație.

În ziua de 16 Iunie 1905, orele 10 $\frac{1}{2}$ a. m. pentru rearendarea în comptul d-lor arendași, pentru neplata de arenzi, cu începere dela 23 Aprilie 1906, a următoarelor moșii și anume:

«Județul Ialomița». — Piersica Merlari sau Dor Mărunt, comuna Dor Mărunt, garanție provizorie lei 18.000.

«Județul Prahova». — Slănicul-Verbilău, comuna Slănic, garanție provizorie lei 1.500.

Supra oferte nu se primesc.

Condițiunile speciale, precum și orice alte informațiuni se pot lua la Serviciul Bunurilor Eforiei, în zilele și orele de lucru.

În ziua de 24 Maiu 1905, orele 10 a. m., se va ține licitație la Eforia Spitalelor Civile din București, pentru vânzarea obiectelor vechi scoase din serviciu precum: mobilier, articole de bucătărie, sticlărie, instrumente chirurgicale, etc.

Garanția provizorie va fi de lei 200.

Ofertele vor fi timbrate cu 30 bani și închise în plicuri.

Poșta Administrației

N. I. Popescu, *Adunații-Butești, Vlașca*. — Sunteți achitat cu chit. No. 16.890. Vă mulțumim.

— *Ion Pandrea, Topologu, Constanța*. — V'am achitat cu chit. 13.884 până la 31 Martie 1905. Cele trimise sunt în cercetare, de se vor găsi bune se vor publica când le va veni rândul, de nu, se vor arde.

— *Pr. Gh. Gruia, Răcăciuni, Bacău*. — V'am trimis duplicatul cerut.

— *Pr. Petre Călugărescu, Mierea-Birnici, Dolj*. — Sunteți achitat cu chit. 15.010, pe care v'am trimis'o cu scrisoare.

— *Matilda Haraga, Manornita, Dorohoi*. — Tragerea lotăriei de care întrebați a fost amânată fără să se ficeze noua dată a tragerei.

.....
Meșteșugul de a mulge vacile.—I. Se mulgi cât se poate mai repede, căci altfel o parte din zământână se pierde.

II. Mulge până la cea din urmă picătură, căci laptele de la urmă e cel mai bun.

III. Mulge la acelaș ceas din zi.

IV. Mulge în cruce: o țâță dinainte cu una dinapoi. Adică dacă iai pe cea din dreapta dinainte, ia-o pe cea din stânga dinapoi.

V. Mulge cu toată mâna iar nu cu două degete.

VI. Vacile tinere care nu stau la muls, pune să le ție ridicat unul din picioarece de dinainte, și le mulge cu blândete.

VII. Mulge vaca într'un loc închis și acoperit.

„STEAUA“

Societatea «*Steaua*» are de scop a lucra pentru întinderea învățaturii în popor, prin tipărirea și răspândirea de scrieri și publicații morale, patriotice și de folos practic, și pentru împiedecarea, prin toate mijloacele legiuite, a răspândirii de scrieri și publicații imorale, sau cu tendințe contrarii statului și ideii naționale române.

Cotizația este de cel puțin *doi lei* pe an, iar pentru învățători preoți rurali și săteni, de cel puțin *un leu* pe an. Fiecare membru este îndatorat ca, în cel d'întăiu an după primirea sa, să facă a se primi în Societate cel puțin alți doi membri noi.

Cererile de înscriere, însoțite de cotizația pe un an, se pot adresa d-lui *Spiru C. Haret*, strada Verde, București.

Comitetul: *Președinte*, Ioan Kalinderu, *Președintele Academiei Române*.—*Vice-președinte*, Sava Șomănescu, *mare proprietar, fost senator*.—*Administrator și casier*, Spiru C. Haret, *fost Ministru, profesor universitar*.—*Secretar*, Const. Banu, *profesor secundar, fost inspector școlar*.—*Membrii:* Petre Gârboviceanu, *fost Administrator al Casei Sf. Biserici Autocefale Ortodoxe Române, profesor la Seminarul Central și director al Șc. Normale a Societății pentru învățătura poporului român*; I. Dimitrescu Procopie, *fost senator, fost Primar al Capitalei*; M. Vlădescu, *Ministru, profesor universitar*; Cristu S. Negoescu, *administrator al Casei Școalelor, profesor secundar*; Dim. Căcerid, *institutor*.—*Cenzori*, Const. Alimăneșteanu, *inginer de mine*; Preotul econom Const. Ionescu, *profesor secundar*; Const. Alexandrescu, *institutor*.

Membrii înscriși și cotizațiunii plătite (urmare).

Th. Iulian, contabil la Casa Bisericii (București), 2 lei; C. Minulescu (Drăgănești-Olt), 2 lei; L. Minculescu, avocat (București), 2 lei; Al. Philimon (București), 2 lei; Haloceanu V., inginer (Iași), 2 lei; N. C. Mi-chăescu (București), 2 lei; Ioan G. Pompilian (București), 2 lei; Grigore Nicolau (București), 2 lei; D. Marocea (București), 2 lei; Artur Stavri (București), 2 lei; Maria P. Angelescu (București), 2 lei; Nicolae M. Droc (București), 2 lei; N. I. Acelenescu (București), 2 lei; G. Ștefănescu (București), 2 lei; Nicolae Petrescu (București), 2 lei; Ioan N. Droc (București), 2 lei; Pandele Const. P. Ionescu (București), 2 lei; R. I. Popescu (București), 2 lei; N. D. Perjea (București), 2 lei; Maria Bonciu Pascal (București), 2 lei; Alex. B. Matak-Persiceanu (București), 2 lei; N. Grigorescu (București), 2 lei; Gh. Stătescu (București), 2 lei; N. Cheorghiu (București), 2 lei; Const. Stănescu (București), 2 lei; Banca Populară «Letca Veche» (Vlașca), 2 lei; Dr. D. Popescu (Roșiorii de Vede), 3 lei; M. Lupescu, învățător (Gara Zorleni), 4 lei; Rotariu N. (Gara Zorleni), 1 leu; Geneti C., comerciant (Bârlad), 1 leu; Petrici Petre (Bârlad), 1 leu; Petrof A. N., librar (Bârlad), 1 leu; Popa H., plugar (Gara Zorleni), 1 leu; Tenea C., preot (Gara Zorleni), 1 leu; Mrezeriu Leon, învățător (București), 1 leu; Eugenia L. Mrezeriu, învățător (Gara Zorleni), 1 leu; Mihail D. (Gara Zorleni), 1 leu; Elena H. Bolomeij (Gara Zorleni), 2 lei; Ioan Gherasim (Gara Zorleni), 1 leu; C. Bolomeij (Gara Zorleni), 1 leu; Preda Ivan (Gara Zorleni), 1 leu; Directorul Liceului Traian din Turnu-Severin, 6 lei,

Numărul membrilor înscriși cu începerea anului 1905 și până în prezent este de 432; iar veniturile societății, tot în acest timp, sunt de 1.733. lei și 30 de bani.

(Va urmă în numărul viitor).

„NAȚIONALĂ“

SOCIETATE GENERALĂ DE ASIGURARE, BUCUREȘTI
Capital în acțiuni întreg vărsat în
aur Lei 2.000.000

Fonduri de rezervă
compuse din prime
și daune » 3.955.688.76

Idem format din capital
și alte rezerve » 1.075.842.60

Total în aur Lei 7.052.531.36

Daune plătite Lei 33.000.000
Vice-președinte A. Băicoianu.

Dir. general E. Grünwald.

„NAȚIONALĂ“ asigură contra incendiului, a «grîndinei», contra riscului pierderii valorilor. Asigurările pentru viață sunt primite în toate combinațiunile obișnuite ca : «cas de moarte, supraviețuire, zestre și rentă». Sediul social în palatul Societății din str. Doamnei No 12, București. Reprezentanță generală în București, str. Smârdan No. 4. Agenții în toate orașele din țară.

AVEM 6 ȘCOALA 6RT6D6XA SÂNTA ELENA

Bulevardul Neatârării, 75
cu internat și externat

I Școală superioară de educație și menaj.
Limbile Franceză, Germană vorbite, muzică, pictură, pian, croitorie de familie. Bucătărie, cultura gândacilor și borangicului.

II Croitorie practică. Se învață croitoria în 3 ani. Se lucrează rochii bine și eftin cu o singură probă.

III. Tesătorie. Lână, bumbac, mătase, ștofe de haine și tot felul de pânzeturi și uniforme pentru școli.

IV. Tricotaj. Flanele, fuste, jambiere, ciorapi de lână și bumbac.

Se primește lână pentru dărăci, făcut caere și tors.

Se primește gogoși pentru tras borangicul cu mașini sistematice.

Fondatorul școlii,
Preotul Iconom, **C. IONESCU.**

Cel mai mare și vast magazin și singurul care *vinde eftin*.
Dînic sosesc Incălțăminte Negre și Colori, pentru Bărbați, Dame și Copii
din propria noastră Fabrică, lucrate de noi.

Prețuri corente la Ghete de Bărbați:

de Vax cu Elastic sau Șireturi	Lei	10.95, 11.95, 12.95, 13.95.
» » » Nasturi	»	12.95, 13.95, 14.95, 15.95.
» Lack cu Elastic sau Șireturi	»	12.95, 13.95, 14.95.
» » » Nasturi	»	13.95, 14.95, 15.95.
» Chevreau cu Elastic	»	12.95, 13.95, 14.95.
» » » Nasturi	»	13.95, 14.95, 15.95.

Prețuri corente la Ghete de Dame:

de Chevreau negre cu Șireturi	Lei	10.95, 12.95, 13.95.
» » » » Botoni	»	11.95, 12.95, 13.95, 14.95, 15.95.
» » » Colori	»	12.95, 13.95, 14.95, 15.95.
» Gems cu Nasturi și Șireturi	»	7.95, 8.95, 9.95.
Pantofi de Chuvreau albi decolțați	»	5.95, 6.95.
Idem cu Șireturi și Nasturi	»	6.95, 7.95, 8.95.
Idem de Lack diferite forme	»	5.95, 6.95, 7.95, 8.95, 9.95.
Rayon de Lingerie pentru Dame și Bărbați cu prețuri fabulos de eftine.		
In tot deauna se găsesc mari cantități de mănuși Glacé, Albe, Colori, și Negre pentru Dame	Lei	2.50.
» Bărbați	»	2.95.

Rupându-se la incercare, se dă altă pereche.

Magazin la toate Sezioanele, Calea Victoriei No. 27, alături de Poliția Capitalei, București.

5%
Cupon de reducere pentru cititorii Albine i.

Cititorii revistei vor avea un scădemint de 5% din prețurile însemnate, prezentând cuponul.